

Radosna

MISIJSKI LIST

vijest

Godina vjere sa svjedočanstvom
kršćanske ljubavi

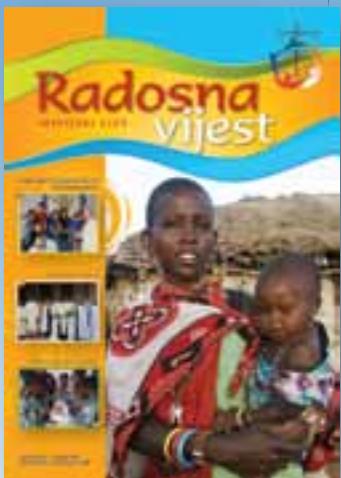

Naše radosti i izazovi

Skrivena kamera - oči ljudske

Apostolat molitve

Da svi kršćani različitim vjeroispovijesti idu prema jedinstvu koje Krist želi.

Sadržaj

Uvodnik U središtu Iz života naših misionara

Intervju Apostolat molitve Posljednji pozdrav misionaru Vijesti iz Crkve u Hrvata

Iz dnevnika jednog misionara Misijski velikani

Previše je riječi, a premalo tišine	3
Približiti se čovjeku poput Isusa.....	4
Godina vjere sa svjedočanstvom kršćanske ljubavi.....	8
Naše radosti i izazovi	8
Skrivena kamera - oči ljudske.....	9
Ostvarenje misijskog poziva	10
Internetski vjeronomak	11
Apostolat mladih: don Boskova radost i nada	12
Misijska nakana za siječanj.....	14
Posljednje zbogom misionaru fra Stojanu Zrni	15
Osnovnoškolci pomažu djecu Kenije.....	16
Pismo vršnjacima u Beninu	16
Isus u misiji	16
S ljubavlju braći u Tanzaniji.....	17
Misijska izložba za Haiti "Tebi dar od mene"	18
Prikupljanje naočala za Salomonske Otoke	18
Ugodan smještaj u ravnateljevu uredu.....	19
Bl. Victoire Rasoamanarivo	21

Izdavač: Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini
Glavni urednik: v.l. Antun Štefan; **Zamjenik glavnoga urednika:** don Ivan Štironja
Godišnja pretplata: Hrvatska 90 KN; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD
Tisk: Grafička Markulin, Lukavec; ISSN 1331-1204

Impressum

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adresi i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Nova ves 4, HR - 1000 ZAGREB
Tel. 01/46 69 253, Fax 01/46 69 254
E-mail: missio.croatia@zg.t-com.hr
web: www.misije.hr

Kunski ūro račun:
IBAN: HR6323600001101542876
Model: HR00
u polje "Opis plaćanja" navesti svrhu uplate

Devizni račun:
Zagrebačka banka d.d., Zagreb
IBAN HR6323600001101542876
SWIFT CODE: ZABAHR2X
Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
Tel./fax: 0387/33/667-889
E-mail: missio.bih@bih.net.ba
web: www.misijo.ba

Račun u konvertibilnim markama:
UniCredit Bank d.d.
Račun primatelja: 3383202200897320
Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
UniCredit Bank d.d.
IBAN: BA393383204893626147
SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
Navesti svrhu uplate

Previše je riječi, a premalo tišine

Piše vlč. Antun Štefan

Sveti je otac Franjo nedavno rekao da životu s Bogom više priliči tišina. Pri Navještenju, na Marijino pitanje andelu na koji će način postati majkom, andeo joj odgovara: "Duh Sveti sići će na te i sila će te Svevišnjega osjeniti." (Lk 1, 35) Ta se sjena u našem životu naziva tišinom. Bog nam daje milost da ju zavolimo i čuvamo od javnosti. On se uvijek skrbio o otajstvu i skriva ga, detalje svojega odnosa s čovjekom ljubomorno je čuvaо kao tajnu i nije ju želio prepustiti publicitetu.

"Kada se otajstvo samoreklamira u javnosti, onda nije kršćansko, nije od Boga, nego je privid otajstva" – kaže nam Sveti Otac. Ono što se dogodilo kod Navještenja između Gospe i Boga ostalo je *njihova tajna*. Ostalo je skriveno.

Takav mora biti i naš odnos s Bogom. U njemu mora postojati tišina, tajna, jer ako je nema, naš kršćanski život gubi na vrijednosti, nestaje. "Otajstvo našega odnosa s Bogom, našega hoda, našega spasenja, ne smije se izlagati vjetrometini; ne smije se iznositi u javnost. Šutnja ga štiti" – kaže Sveti Otac.

Zar vam se ne čini da o vjeri, a posebno o vjerskom ponašanju, previše pričamo. Zbog, kako kažemo, duž-

nosti da informiramo, često upadamo u samoreklamu i tako tajnu odnosa između Boga i nas činimo nevjerodostojnom. I u svemu tome često zaboravljamo da trebamo živjeti po onoj evandeoskoj "da desnica ne zna što radi ljevica". Propovijedati Riječ je, istina, naša sveta dužnost, ali postaje nevjerodostojna ako od nje činimo samoreklamu.

Naši misionari ne propovijedaju o svojim uspjesima, o svojim pothvatima, o metodama ili o programima i nemaju potrebu za samoisticanjem. Ne propovijedaju sebe, nego Isusa. On im je najveće i jedino blago. Njegova riječ izgovorena u tišini mijenja lice zemlje.

Približiti se čovjeku poput Isusa

Piše dr. Milan Šimunović

Gospodin traži od naših zajednica da svjedoče Božju ljubav i često, rečeno sportskim rječnikom, "igraju na produžetke", odnosno da se ne umore u divljenju onom velikom da koje je Bog rekao čovjeku, odnosno pokazao mu da ga voli, dakako u poštovanju njegove slobode, a to znači i njegove sporosti i odbijanja.

1. Vjerovati u "Božju utopiju"

Muka, koja često prerasta u tzv. pastoralnu apatiju, jest strah odnosno svojevrsna pretpostavka da nema smisla ikakvo posebno misionarsko inzistiranje, jer su mnogi postali otporni na sve "novo". I tako ne staje smisao za "utopiju". Međutim, ako su neke ideologije i razni pokreti pokušali na svoj način "pokrenuti svijet" i dijelom uspjeli, i još "preživljavaju" a da i nismo svjesni njihove opasnosti, odakle nam zaključak da je krštanstvo, kao vizija i sigurnost za "novo nebo i novu zemlju", inače već dvadesetostoljetno, "umorno", da mu je sve teže pokazati jedinu

istinsku "novost" i zahvaćati čovjeka? Nije li to "grijeh protiv Duha Svetoga", jer on vodi povijest? Nova evangelizacija, koja u prvome redu znači novi "duhovni dinamizam", izazov je svima da više pokažemo kako upravo kršćanska utopija savršeno odgovara najdubljim čovjekovim potrebama.

Vodimo računa o tome da se Božji Sin nije utjelovio zato da ostavi čovječanstvo tamo gdje je bilo, a vladao je veliki kaos, nego da ga povede onamo gdje bi moralno biti. Zato je ljudima predložio utopiju koja je sve pokrenula, počevši od skromnih betlehemske pastira do Mudrača s istoka, koji su, potaknuti Duhom Božjim, vidjeli da se u tom djetetu krije "ključ povijesti" te da se spremaju uspostava drugačijega zajedništva ljudi međusobno, a pogotovo s Bogom.

Prisjetimo se činjenice da su ti, nazovimo ih tako, "utopistički ideali", odnosno vjerovanje Bogu, zahvatili prve Božje suradnike, poput Marije i Josipa, potom Ivana Krstitelja, skupine apostola i milijuna svetaca i drugih dobrih ljudi tijekom povijesti. Oni su, ljudski govoreći, učinili nemoguće stvari. A to znači da je važno imati u sebi nešto "proročko", u protivnom se ne može biti misionar.

2. S Božjim strpljenjem

Kršćane lako zahvaća panika kada gledaju sve što se događa, od raspada općeljudskih vrijednosti do otvorenog odbijanja Boga, za kojega, kako svjedobno u Betlehemu, tako i u mnogim današnjim "ljudskim svratištima", u mnogim ljudima, nema mjesta. Međutim, ako ikada, onda nam je danas potrebno "pokloniti se" Božjoj postupnosti i strpljivosti, krenuti od "malenosti". Čovjek se pita zašto se Isus morao roditi kao maleno dijete i toliko čekati da "nastupi", da mijenja svijet. A upravo je takav put Bog izabrao: pojavljuje se "malen među malenima", da s njima započne put prema proslavi u uskrsnuću, računajući pritom na čovjekovo "sporo" otvaranje novome životu, Božjem kraljevstvu. Koliko li je Isusu trebalo strpljivosti s apostolima i kasnije s cijelom Crkvom, s nama grješnim ljudima, jer mi često idemo "svojim putem"?

Nekad bismo htjeli da se stvari "tijekom noći" promijene, da Bog zahvati i promijeni ovaj svijet "jednim klikom". No on traži strpljivost, molitvu, žrtvu, očekivanje, kao što je to učinio s Marijom i Josipom, pa sve do današnjih velikih ljudi, usprkos tolikim našima zašto. Za Isusove sljedbenike, misionare, nema drugog izlaza nego

da krenu na put ljudskog i kršćanskog dozrijevanja u strpljivosti. A to znači prilagoditi se narodu, njegovoj sposobnosti za postupan hod, njegovu povijesnom trenutku, što je znak istinske mudrosti. Prepostavljam da bi nam upravo misionari u dalekim zemljama mogli posvjetiti važnost te "strpljive evangelizacije". Jer je put odricanja od idola, a svih ih imamo "napretek", i prianjanja uz Krista, u situaciji sve agresivnije sekularizacije, sve teži i duži, ali ne uzaludan, u svijesti da je Bog prisutan u povijesti, u narodu, odnosno da je on Voda.

3. Kako "uznemiriti" odrasle – misionarski dekalog

Vijest o rođenju nekoga "neobičnog djeteta" uznemirila je ne samo kraljevski dvor, nego i mnoge druge. Pričali su o njemu pastiri i trojica kraljeva. A tek kad se pojavio Ivan Krstitelj i potom kada je nastupio sam Isus, a nakon njega apostoli! U svakom slučaju, Crkva danas u dalekim zemljama, kao i u zemljama kršćanske tradicije, mora nalaziti način da "uznemiruje", to jest da budi pitanja, osobito kod odraslih, koji su i nesvesno, i uz pomoć nekih medija, otklonili iz svoga života religiozno pitanje, premda se nisu prestali pitati o smislu života.

Gospodin traži od naših zajednica da svjedoče Božju ljubav i često, rečeno sportskim rječnikom, "igraju na produžetke", odnosno da se ne umore u divljenju onom velikom da koje je Bog rekao čovjeku, odnosno pokazao mu da ga voli, dakako u poštovanju njegove slobode, a to znači i njegove sporoštosti i odbijanja. I poziva svoje kršćane da svjedoče da je on "Emanuel – s nama Bog", uvijek na strani čovjeka i za čovjeka, jedini Spasitelj.

U tom smislu od kršćana se očekuje usvajanje tzv. misionarskog dekaloga – deset evangelicijskih zapovijedi:

1) *Pružanje radosnog i znakovitog svjedočanstva da je kršćanska vjera nešto najljepše za čovjekov život, obiteljski i društveni.*

2) *Pokazivanje svjedočanstva zajedništva, privlačnog i uvjerljivog, u kojem žive svi Isusovi vjernici, od svećenika, redovnika i redovnice do posljednjega vjernika, a to je dobrohotno ophodenje, bezuvjetno zalaganje jednih za druge, prihvatanje drugih takvima kakvi jesu, uvažavanje karizmi, preuzimanje odgovornosti u župnoj zajednici, a posebice za misije u dalekim zemljama.*

3) *Prihvatanje sviju koji "kucaju" na vrata kršćanske zajednice, kako bi se osjećali "kao kod svoje kuće", osobito onih posljednjih, umornih i na razne načine opterećenih.*

4) *Proročko vrjednovanje kari-tativne ljubavi, jer se nova evangelizacija upravo očituje u svjedočenju ljubavi, u sudioništvu i služenju, a to znači sudjelovanje u raznim inicijativama, na crkvenom i društvenom planu, osobito što se tiče mladih nezaposlenih koji ne vide perspektive.*

5) *Misionarska težnja kako "podijeliti spasenje" s onima koji se klanjaju raznim "bogovima", i to u novim "areopazima", u previranjima s raznim društvenim i političkim problemima.*

6) *Približavanje bližnjima, onima koji "ne prakticiraju vjeru" i potpuno distanciranim, a to znači da i predvoditelji i ostali trebaju znati izići iz "hramova" i poći usret "dalekim", u bratskom suodnosu i dijalogu.*

7) *Jača formacija odraslih u vjeri (cateheza), što je uvjet da se može kvalitetno susretati one koji ne vjeruju, tamo gdje žive, kako bi se znalo "osluškivati pitanja" i prenosišlo im se istinsko, a ne neko iskriveno iskustvo vjere i učenje Crkve.*

8) *Stvaranje takvih župnih zajednica i misijskih postaja koje će biti "središta evangelizacije", uz iznalaženje inicijativa za prenošenje vjere, koristeći sve ljudske prigode, kao "jake momente" (u povodu rođenja, životnih izbora, bolesti, smrti i dr.). U tom smislu, valja razmišljati o otvaranju "mesta za prihvatanje" (predvorja pogana – naroda) unutar župnih zajednica, za "slušanje pitanja" i dr.*

Nekad bismo htjeli da se stvari "tijekom noći" promijene, da Bog zahvati i promijeni ovaj svijet "jednim klikom". No on traži strpljivost, molitvu, žrtvu, očekivanje, kao što je to učinio s Marijom i Josipom, pa sve do današnjih velikih ljudi, usprkos tolikim našima zašto.

9) *Pomaganje u otvaranju pojedinih osoba Transcendentnom, polazeći od istinskog Božjega lica, Boga kao Stvoritelja i Oca. To znači ponovno krenuti od Boga, uz "vraćanje istini o nama samima", uz odricanje od stava da budemo "mjera svega", što je posljedica individualizma, kako bi se došlo do svijesti da je samo Bog mjera istinitog, pravednog i dobrog, uporište i temelj, posljednji razlog za življenje, ljubav i umiranje, zapravo prijelaz u novi život. Ponovno krenuti od Boga znači "mjeriti se prema Isusu Kristu", nadahnjujući se stalno na njegovoj riječi, njegovu primjeru, drugim riječima "ući u srce" Krista, koji Boga zove "Ocem".*

10) *Više i bolje vrjednovanje liturgije, kako bi ona bila više evangelizacijska, odnosno kako bi više postala prigoda za istinski susret s Bogom, osobito za one koji "povremeno naiđu", da bude pitanja i privlače. Takva liturgija je istinska cateheza, koja vodi vrhuncu kršćanskoga života; to su pravi "časovi milosti" koji izgrađuju Crkvu i daju smisao i temelj opredjeljenju biti kršćanin.*

Sve to kršćani, kao misionari, rade u svijesti da je evanelje veliki dar, blaga vijest, velika radost, kako su već andeli rekli pastirima, a i kraljevi se sami uvjerili u prisutnost Boga Spasitelja u betlehemsкоj štali. I zato oni moraju taj dar dijeliti sa svim ljudima koji su na putu traženja razloga za življenje. Upravo ćemo se Isusu, jedinom Spasitelju, više posvetiti u narednim razmišljanjima.

EKVADOR
– s. Klementina Banožić

Godina vjere sa svjedočanstvom kršćanske ljubavi

Protekla godina, proglašena Godinom vjere, ostavila je duboke utiske u vjernicima naših misija u Ekvadoru. Razmišljanje o vjeri uvijek budi i nadu. Gospodin nas uvijek čeka i prihvata kada mi otvorimo vrata naših srdaca. On je otac koji nam otvara vrata, kaže papa Franjo. Nada, rođena iz vjere i povjerenja, uzrokuje novost u našem životu i ponašanju te otvara srca s pažnjom i ljubavlju, koja sve preobražava.

Putokaz nove evangelizacije

Kao svjedočanstvo prave kršćanske ljubavi u Godini vjere poslužila nam je proslava dvjestote godišnjice rođenja herojske ljubavi sv. Marije Krucifikse, utemeljiteljice naše družbe Službenice milosrda, koja se svestrano uklopila u našu evangelizaciju.

Naša jubilarna razmatranja ove godine, jednostavna slavlja trodnevница, u raznim misijskim postajama ostaju nam neiscrpivo bogatstvo i putokaz u novoj evangelizaciji.

U zajedništvu sa sestrama misiarkama iz Esmeraldasa, Yaguachija, La Gataza i Paloquemada, stotine štovatelja, suradnika i suputnika su organizirale središnju proslavu dvjestogodišnjice: procesiju od mjesta Santa Rosa do župne crkve u Paloquemadu, posvećene upravo jubilarnoj svetici.

Uz glazbu, pjesmu i molitvu, procesija sa svetom majkom uspinjala se do središta mjesta, gdje su sami mještani, kumovi slavlja, pripremili ručak za mnogobrojni prisutni narod. Zajednički ručak je prigoda i za predstave o životu naše utemeljiteljice, za druženje te ples i pjesmu.

Uza sunce koje prži, prašinu i strmi zemljani put, prepun kamenja, vjera naroda uzdiže hvalospjev ljubavi i hvale Onomu koji je pokazao svoje lice i svoju snagu u službenici svojoj sv. Mariji Krucifiksi.

Dvojica biskupa, mons. Ruiz i mons. Naranjo, i više svećenika koncelebranata nakon svečanoga euharistijskog slavlja blagoslovili su novi kip svete majke, koji nosi trostruku simboliku:

– podnožje je ostatak izgorenog drveta, prema značenju imena sela Paloquemado,

– karizma Službenica Milosrda je izražena u ranjeniku i slabosti djeteta,

– svetica u stavu aktivnosti i zauzetosti upućuje na jedini put spasenja – gorući plamen milosrda.

Sudionici su se kamionima vratili u vlastite stvarnosti; silazak s planine više nije isti kao uspon u procesiji u selo. Put kući je osvijetljen svjedočanstvom evanđeoskog života i milosrdne misije Paole di Rose i današnjih službenica Milosrda. Vjera je, uz kršćansku ljubav, ujedinila Crkvu siromaha, koja moli, sluša Božju riječ, slavi, hodočasti i živi – prisutnost Utjelovljene Ljubavi – AGAPEA.

No put evangelizacije zahvaća samo jedan maleni postotak žitelja. Želimo izići, tražiti ljudska srca. Posebno se u kontemplaciji otajstva utjelovljenja rađa potreba za osluškivanje Boga i osluškivanje žubora

života u tolikim znakovima vremena konkretnе stvarnosti. Radaju se nove inicijative, novi pokušaji...

"Gracias, regala la sopita"

Djeca koju nekoliko godina pomažete "kumstvima" danas već kao mladi ljudi otvaraju nove putove te bude dostojanstvo i sasmosvijest. Boli ih neimaština i ponjižavanje. Pritisnuti su svojim siromaštvom. Žele vidjeti drugu sliku i biti sudionici nove stvarnosti siromašnih i beskućnika, isključenih, svoje mlađe braće i sestara. Traže nove načine navještaja radosne vijesti siromasima i oslobadanja od "ropstva" isključenosti iz društva, ponjižavanja, strahova i bijega. Žele iscrpiti sve vlastite mogućnosti i tek onda tražiti pomoć sa strane.

Poziv Svetog Oca mladima u Rio de Janeiru: "Izidite na ulicu i budite izazov Božji", poziva nas i vodi naša razmišljanja prema svjedočanstvu vjere i ispunja novim žarom naše aktivnosti. Cilj izazova je otvaranje hladnih i zatvorenih srdaca naše braće, posebno one koja zamrzavaju svoju vjeru u pune hladnjake i materijalnu sigurnost.

Već nekoliko godina izlazimo na ulice i s desetak malih skupina približavamo se obiteljima naše djece, moleći božićnu devetnicu, kucajući i na vrata onih koji još

nisu upoznati s tim našim apostolatom.

Imena onih koji ne žele primiti animatore devetnice u kuću napišu se na srca koja se donose na molitvene susrete te zajednica za njih moli. Svaki dan otkrivaju se novi siromašni, s novim nevoljama.

Mladi koji su uz pomoć vaših doprinosa uzrasli u vjeri i spoznali Božju ljubav stvaraju lančani pokret "Gracias, regala la sopita" ("Hvala, daruj tanjur juhice"). Organizirali su božićnu zakusku za stotine djece prikupljajući od vrata do vrata darove: vrećice bombona, komad sira i slično, da pridonese radosti djece, kako bi osjetila nježnost i pažnju Božića – Isusa koji donosi radosnu vijest spasenja svima.

Božićni blagdani bude u svima nama dublu potrebu za susret s Isusom, kako bismo ga slušali, ali i približili se bolesnima, ostavljenima, siromasima i udružili se u lančani krug naših mladih "Gracias, regala la sopita".

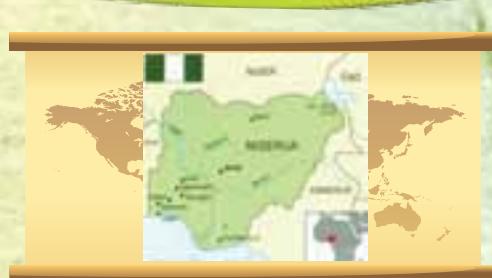
Izidimo svi na ulicu i budimo izazov Božje prisutnosti, koji uvijek

traži svoj narod, vodi ga za ruku kao otac svog sina i osigurava nam svoju bliskost i vjernost.

Uza sretan Božić, neka vam nova 2014. u svemu bude blagoslovljena!

Redovnice misionarke službenice milosrđa iz Ekvadora

NIGERIJA
– s. Lucija Vincek

Naše radosti i izazovi

Prvi zavjeti

Svetkovina Bezgrješnog začeća Bl. Dj. Marije ove je godine za nas i za cijelu Župu sv. Antuna bila posebno radosna. Završivi svoj novicijat, naše tri novakinje su tijekom svečanoga misnog slavlja položile svete redovničke zavjete. Radost su s nama dijelili brojni svećenici, sestre redovnice, rodbina, prijatelji i cijela naša župna zajednica. Mlade sestre su budućnost karmela Božanskog Srca Isusova na ovom području. Nadamo se da će Bog blagosloviti započeto djelo. Zahvalne smo mu na tako velikom daru. Sada je naša zajednica brojčano jača i lakše ćemo se nositi s novim izazovima.

završio srednju školu i otisao nekamo učiti zanat. Kad je bio otpremljen da sam započne posao, bio je sretan i on i majka. Od prvih prihoda kupio je mami tačke. Ona se veselila zajedno sa svojim susjedima. Poslije toga sin je iznenada mentalno obolio ("skrenuo"). Otada, umjesto pomoći, ona ima muku: sama se mora snalaziti za njih dvoje. Nema zemlje, nego samo nekoliko kvadrata oko kuće, koje marljivo obrađuje.

Kućica u kojoj žive prije je izgledala prilično dobro. Jedan je dio napravljen od blokova, a drugi od zemlje. Prekrivena je limenim krovom. No sada kućica izgleda čudno i jadno. Jedan dio zida se urušio, krov je postao slab i prokišnjava na sve strane, osobito kada je jako nevrijeme, što je često u kišnom razdoblju. Zatekli smo ih kako traže kutak gdje će se zakloniti od vode koja curi na mnogo

mjesta. Gledali smo što bi se moglo učiniti. Drvena građa ispod krova je loša i trebalo bi je promijeniti ako bi se stavio novi lim. Trebalo bi zamijeniti i zemljane blokove te popraviti urušeni zid. Sve to i ne bi došlo tako puno, ali oni o tome ni ne sanjaju. A mi? Možda!

Nestašni pastir

Jedna mala dogodovština vezana uz betlehemsku zvijezdu. Vi dobro znadete kako je ići od kuće do kuće po snijegu i hladnoći. Probajte si zamisliti suprotno: sunčano i vruće, uz jak, suh vjetar. Umjesto snijega, tu je crvenasta prašina. U takvima uvjetima, najdragocjenija vam je bočica s pitkom vodom. I dok smo mi jednom tako obilazili zaseocima i pjevali, zaustavila nas je bolesna starica. Njezin "izvještaj" odjednom prekinut dječja vriska. Okrenuvši se, kroz oblak prašine, koji je bivao sve gušći, vidjele smo

Kućica se urušava

Eto jednoga od mnogih koje susrećemo. Kućica koju smo mnogo puta vidjeli postala nam je velik izazov, osobito ovih dana, nakon kišnog razdoblja koje je obilovalo lošim vremenom puno više nego ranijih godina. Posjećujući obitelji navratili smo se kućnih dana k jednoj dragoj ženi, koja živi sama sa svojim sinom. Uvijek se blago nasmiješi kad ju sretнемo. Nikada se nije žalila ni na što, niti je tražila kakvu pomoć. Dugo nismo shvatile svu težinu njene situacije. Sin je

malog pastira s kraljevskom krunom u ruci, za kojim su trčala tri kralja (prvi – bez krune). Blažena Djevica je stavljala Malog Isusa u Josipove ruke, a onda potrčala prema pastiru. Spretno ga je uhvatila jednom rukom, a drugom mu opalila pljusku. Kralj je iskoristio trenutak i uzeo svoju krunu. Nama se "smrknulo": "O, sramote! Pjevali božićne pjesme – i potukli se! Sad još samo treba da pastir počne plakati!"

No samo je klimnuo glavom i sa smiješkom otresao prašinu sa svoje odjeće. To je izrazito živahan dječak, koji je u ovom trenutku bio zadovoljan da se izvukao samo s jednom pljuskom!

I dok smo s nelagodom očekivale što će ljudi sada misliti o našoj djeti, čule smo starice kako zadovoljno komentiraju: "Vidiš kako su djeca uza sestre dobra – ako se i porječkaš, to se brzo smiri." "Pa da, drugi bi se odmah svadali i potukli. A gledaj ove – odmah su kao da se ništa nije dogodilo!"

Doista, već su svi poravnali svoju odjeću i uredili se – spremni za pokret. Odahnule smo. Mahnuli smo staricama i krenuli dalje radosno pjevajući.

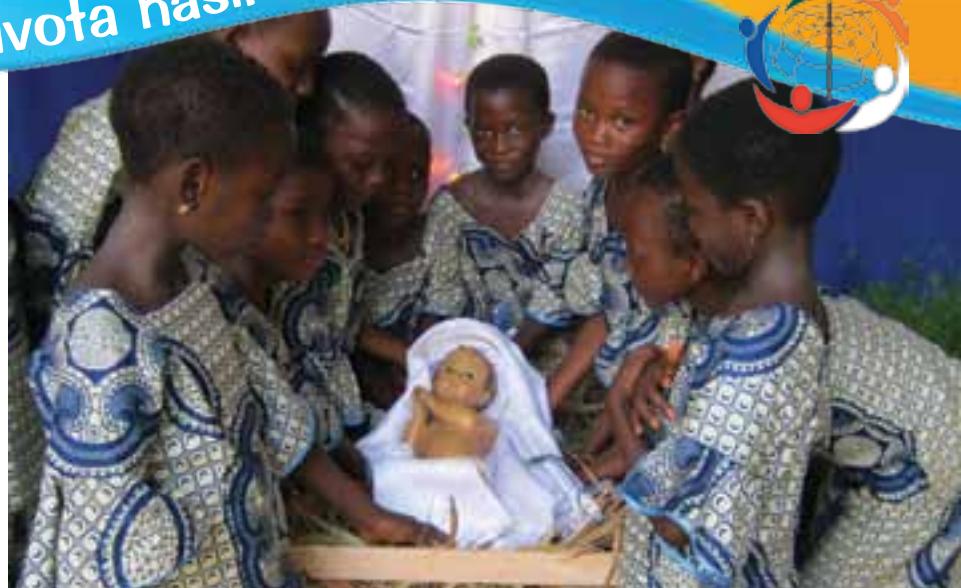
Molimo da Božić, koji je u siromaštvu betlehemske štalice bio bogat radošću i pjesmom, bude i ovim ljudima, kao i svim siromasima, u srcu zaista radostan, miran i pun nade u bolje sutra.

Zahvaljujemo Gospodinu za sve darovane milosti, za sve što Bog čini po nama, uz vašu suradnju i pomoći – kako duhovnu, tako i materijalnu. Hvala svima vama koji molite i žrtvujete za nas, zahvaljujemo za svaki vaš dar i prilog koji posredstvom nacionalnih uprava Papinskih misija u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, vaše župne zajednice ili na koji drugi način stiže k nama.

U želji da božićna radost po svima nama zahvati cijeli svijet, želimo vam sretnu svetkovinu Kristova rođenja te obiljem milosti blagoslovljenu novu 2014. godinu.

Uz molitve i pozdrave, vaše zahvalne sestre karmeličanke Božanskog Srca Isusova, posebno

**s. Ana Marija Maleš
i s. Marija Lucija Vincek**

BENIN
– s. Jacinta Petrović

Skrivena kamera - oči ljudske

Podođ jednog dana u grad, kao i obično, nabaviti neke stvari. Ma što se to radi u gradu? Trguje se, troši se novac, gleda se lijevo-desno, kako da se kupi što jeftinije, ali i što kvalitetnije! Ili što drugo? Ili čineći to sve navještaš evandelje! Možda? Rekla bi svaka od nas: "Pa to je svakodnevni posao – evangelizacija je nešto drugo." U gradu, selu na brdima i u dolinama, ma svugdje, kamo god se okreneš, skrivene kamere – oči ljudske te prate i snimaju. Ni ja nisam poštadena od toga, a da često toga nisam ni svjesna.

Tako jednog dana u gradu, dok sam na tržnici kupovala neke stvari, zaustavi me jedna od prodavačica te me upita: "Sestro, sve to što radite, za koga sve to činite?" Kao odgovor je slijedilo protupitanje: "Što?" "Pa", reče ona, "kupujete, hodate, gledate da kupite što bolje, više i jeftinije. Imate li djecu, obitelj, za koga to radite? Vidim vas često i uvijek vas promatram i čudim se pitajući se za koga ta bjelkinja radi ovdje." Nasmiješila sam se i rekla: "Vi me promatraste!?" Odgovor prodavačice bio je brz i jasan: "Da sestro, ja vas promatram i čudim se, ma oprostite, ja ne znam komu vi služite, ali ja imam svoga boga." Bila sam brza i sigurna u svom odgovoru: "I ja imam svoga Boga, za kojega sve to činim i kojem služim." "A tko je vaš bog?" upita. Kao iz puške odgovorih: "Moj Bog je ljubav koja ljubi sve ljude." "I mene, sestro?" upitala je trgovkinja! "Da!" odgovorim i ispričavam joj nešto malo o svom Bogu, što bi ju potaklo na razmišljanje. Razišle smo se obje zadovoljne, ne znam jesmo li se više vidjele, ne znam što ona razmišlja i prebire u svom srcu. Samo jedno sam sigurna, da je Bog ljubi i želi privući k sebi.

Bog ljubi i tebe i mene, sestro, i ljudi nas vole, a i promatraju. Kako je važno biti ono što jesu uvijek i svugdje, pa i u pustari, i na

tržnici, i u zatvorenoj sobi, ma svugdje. Skrivene kamere – oči ljudske nas promatraju, čitaju nas i donose svoje zaključke: ali to je evangelizacija od jučer za danas i za sutra.

Budi sigurna i Bog te gleda, promatra, očima punim ljubavi i milosrđa, bacio je svoj pogled na tebe, zavolio te i darovao ti se. Pogledaj i ti njega, prepozna ga u svom životu: u svakoj situaciji, svakom čovjeku, u svemu što postoji i što jesi. Dok ovog Božića promatraš maleno dijete u jaslicama, neka se tvoj pogled susreće s njegovim i u tom susretu prepozna u njemu svoga Boga – Boga ljubavi.

Božićna čestitka

Radujte se narodi, kad čujete glas, da se Isus porodi u blaženi čas. Svaki narod čuj, čuj, i Betlemu pristupljui! Pristupljui!

Podimo zajedno kroz ovo vrijeme adventa u radosti, ljubavi, prihvaćanju jedni drugih, darivajući se jedni drugima, k vječnoj radosti – Isusu Kristu rođenom u Betlehemu. Neka nas on iz svojih jaslica blagoslovi, osnaži za nove početke i obdarci svima nama potrebnim milostima. Podimo Kristu ususret, koji nam dolazi u našim bližnjima, otkrijmo ga u braći koja su u potrebi, približimo mu se bez straha i bojazni da čemo što izgubiti, tek tada čemo spoznati da smo ljubljeni i da smo sposobni ljubiti. Svima od srca želimo čestit Božić i blagoslovljenu novu godinu!

Vaše zahvalne sestre iz Benina

Ostvarenje misijskog poziva

Dragi prijatelji i suradnici misija!

Sretno sam stigla u Burundi, zemlju svojega misijskog djelovanja.

Prije toga sam se zadržala u Ruandi dva tjedna kod naših sestara vezano za pripreme i ponovno otvaranje naše zajednice ovdje u Misiji Kiremba. U našu smo kuću stigli 23. listopada u pratinji naših sestara iz Ruande i s. M. Karmelete, zamjenice vrhovne poglavarice, koja će biti s nama prva tri mjeseca. U zajednici nas je pet sestara, iz tri nacije. Službeno otvorenenje zajednice je bilo 6. studenoga, na rođendan naše svete uteviljiteljice Marije Krucifikse, koja je rođena točno prije 200 godina. Skromno obilježavajući tako veliku obljetnicu, vidljivo ganute, započele smo, uz pomoć Božju, svoje misijsko poslanje ovdje u Burundiju. Pošle smo na svetu misu u bolničku kapelicu, da zajedno s bolesnicima započnemo svoj hod i poslanje koje smo od Boga i Crkve primile. U mjesnoj crkvi smo predstavljene 10. studenoga, za vrijeme misa u 8 i 10 sati. Za tu prigodu u župu je stigao i mjesni biskup mons. Gervazije. Posebno je bilo dirljivo, to su poslije svi rekli, kad je predstavljena redovnica iz iste države iz koje je bila njima dobro poznata i draga, sada pokojna misionarka s. Lukrecija Mamić. Za mene osobno su ovdje posebno svečane svete

BURUNDI
– s. s. Agnezija Bilić

RUSIJA
– s. M. Augustina i
s. Mirjam

Internetski vjeronauk

Osim župa Taganrog i Azov već nešto više od dvije godine posjećujemo i katolike u gradu Ejsku. Mi smo njima najbliže katolička župa, udaljena otprilike 300 km. Tamo se okupljaju četiri obitelji. Svetе mise i kateheze imamo u stanu mlađe obitelji Valentine i Sergeja, koji imaju dvoje djece. Kada smo ih prošloga ljeta posjetili, pozvala nas je u goste Tanja, koja još nije krštena. Tom prigodom nam je ispričala o svojoj dugogodišnjoj želji da primi krštenje u Katoličkoj Crkvi. Zbog bolesne majke, za koju se brinula, nije mogla posjećivati vjeronauk u gradu Krasnodaru, udaljenom 350 km. I tako je godinama strpljivo čekala i molila da joj Gospodin pomogne. Vrlo brzo nakon majčine smrti obratila se ponovo svećeniku u Krasnodaru, s molbom da ju pripremi za krštenje. On joj je dao naš broj telefona i rekao joj da mi posjećujemo katolike u njezinu gradu.

Vidjevši njezinu žarku želju da se krsti u Katoličkoj Crkvi i praktičnu nemogućnost normalne pripreme, razmišljale smo što učiniti. Bile smo kod nje u gostima i ona nam je, između ostaloga, pokazala svoju kuću. Vidjele smo da ima računalo i pitale ju ima li internetski telefon (Skype). Nakon potvrdnog odgovora rekle smo joj: "Onda možemo započeti pripremu za krštenje, vjeronauk će biti putem interneta." Tanja me sva sretna zagrlila i zaplakala. I tako svaki utorak navečer u 19:30 pomoći interneta obavljamo katekumensku pripremu za krštenje. Prigodom naših posjeta zajednici upriličimo pokoji obred katekumenata, primanje križa, Biblike...

U istom gradu se za prvu pričest pomoći interneta priprema mali Petar; za njega je to posebno zanimljivo, nikada ne propušta katehezu.

Mi redovnice vidimo da je takva katehizacija nepotpuna, ne možemo im biti blizu i pomagati im iskustvom, pomoći im urastati u kršćansku zajednicu. Ne možemo ih posjećivati često i osjećamo kako nedostaju misionari, propovjednici evanđelja.

Dragi prijatelji, hvala vam što nam pomažete molitvom i materijalno, jer bez vas takav rad ne bi bio moguć i ti ljudi bi ostali bez Isusa.

**Zahvalne sestre karmeličanke
Božanskog Srca Isusova!**

mise, iako ne razumijem ni riječi, jer se služe na njihovu lokalnom jeziku kiri-burundi. Liturgija je prekrasno organizirana, a pjevanje i ples ostavljaju duboki dojam. Red i disciplina su za vrijeme obreda na visokoj razini, iako je sudionika veoma mnogo. To je bilo vidljivo posebno za svetkovinu Svih svetih! Ja se vrlo dobro osjećam i sretna sam što ostvarujem svoj san. To je zbog toga što vi za mene molite i podržavate me. Hvala svima od srca! Ovim putem pozdravljam sve vas koji me pratite molitvom i podrškom, kako svoje susestre u zajednicama, rodbinu, prijatelje, župe u kojima sam djelovala, nacionalne i biskupijske ravnatelje Papinskih misijskih djela, sve dobročinitelje misija i sve čitatelje Radosne vijesti! Božji blagoslov neka nas sve prati u životu!

Pozdrav iz kišnog i sunčanog Burundija od misionarke

**s. Agnezije Janje Bilić,
službenice milosrda!**

**DON SEBASTIJAN MARKOVIĆ,
BIVŠI MISIONAR U RUANDI**

Apostolat mladih don Boskova radost i nada

Rođen sam u maloj župi Kopanice u Bosanskoj Posavini. Za svećenika sam zaređen 1984. god. i iste godine odlazim u misije u Ruandu gdje sam ostao do kolovoza 2013. god., kad sam se za stalno vratio u Hrvatsku. Pripadam Salezijanskoj družbi. Dana 26. studenog 2013. god. navršilo se 29 godina od kako sam otisao u misije. Prvo sam proveo nekoliko mjeseci na kratkoj pripremi u Belgiji, nakon čega sam upućen u Ruandu. Već kao student bogoslovije želio sam ići u misije u Afriku, i imao sam sreću da je u to vrijeme u našoj Družbi postojao projekt kojeg su naši poglavari nazvali „Projekt Afrika“, i tako sam uspio i ja otići u misije. Inače, Salezijanci su do tada bili u Africi samo u Kongu, od 1911. god. Danas djelujemo u 12 afričkih provincija i ima nas oko 1.200 salezijanaca

? **U misije ste otisli davne 1984. god. Kako je to izgledalo na samom početku i možete li nam u kratkim crtama predstaviti svoj misijski put?**

! Početak je bio vrlo težak, osobito zbog toga što nisam poznavao niti francuski jezik, a niti ikoji ruandski. Poglavarji su me poslali u jednu našu tehničku školu gdje sam djelovao kao odgojitelj mladih, a istovremeno sam s njima i uz njih učio francuski jezik. Francuski sam dosta brzo savladao i nakon godinu i pol dana djelovanja u toj školi pošao sam na tečaj ruanskog jezika koji sam pohađao kod Bijelih otaca tri mjeseca. Nakon ta tri mjeseca otisao sam u župu Kivumu u kojoj je u to vrijeme djelovao naš pokojni fra Vje-

ko Ćurić. I baš kad sam došao na praksu u tu njegovu župu on se razbolio i morao je ići na jednu operaciju u Belgiju. Tako sam ga zamijenio i djelovao na franjevačkoj župi četiri mjeseca. To je za mene bilo prekrasno vrijeme tijekom kojeg sam pokušao usavršiti svoj ruandski jezik. Nakon ta četiri mjeseca provedenih u župi Kivumu bio sam poslan u župu Kićukiro u predgrađu Kigalija gdje je bio naš don Danko Litić. Na toj župi sam djelovao četiri godine, tri godine kao vikar i godinu dana kao župnik. Zbog bolesti sam se 1991. god. morao vratiti u Domovinu. Međutim, nakon oporavka sam se vratio u Ruandu. Iz Ruande sam ponovno izašao 6-7 dana nakon početka pokolja i iste godine sam otisao u Rim na studij

kommunikacija. Nakon tri godine studija ponovno sam se vratio u Ruandu, iako sam prigodom odlaska 1994. god. bio odlučio da se, zbog svega onoga što sam tamo doživio, nikada više neću vratiti u Afriku.

? **Kako je izgledalo nakon povratka?**

! Nakon povratka Ruanda je djelovala pomalo poput jednog velikog groblja. Na sve strane sam vidiо velike grobnice gdje su sahranjene mase ubijenih. Taj pokolj iza sebe je ostavio mnoštvo djece siročadi. U to vrijeme u Ruandi je bilo oko 200 tisuća djece siročadi. Većina njih nije imala priliku školovati se, i odlučio sam i sam nešto učiniti za njih. Zahvaljujući ohrabrenju jedne grupe iz Italije, koji

su me podupirali u takvom razmišljanju, započeli smo s projektom kumovanja djece na daljinu, gdje su ljudi odlučili djeci darovati novac koji bi bio dovoljan za njihovo godišnje školovanje. To je započelo 1998. god. nakon mog povratka u Ruandu, i traje i dan danas. Kroz sve ove godine, zahvaljujući tom projektu i darovima dobrotvora, pomogao sam školovati preko 2 tisuće djece, u osnovnoj i srednjoj školi. Isto tako, desetima mlađih pomogao sam završiti različite fakultete u Ruandi.

Salezijanska provincija „Afrika – velikih jezera“

Možete li nam nešto reći o misijskom djelovanju Salezijanske držbe?

Salezijanci gdje god dođu, posebno u te misijske krajeve, brijuni se prvenstveno za odgoj najsironašnje mladeži. Otvaraju uglavnom srednje škole i Omladinske centre, i u sklopu njih srednje tehničke škole i zanatske škole, gdje najsironašniji mlađi mogu doći, izučiti занат i da poslije toga mogu naći posao s kojim mogu dostojanstveno živjeti, osnovati i uzdržavati svoju obitelj i rodinu. Djelovao sam u Salezijanskoj provinciji „Afrika velikih jezera“ posvećenoj Karlu Luangi, ugandskom mučeniku, koja se prostire u tri zemlje – Ruanda, Uganda i Burundi. U Kigaliju, uglavnom gradu Ruande, imamo jedan veliki Omladinski centar gdje svakodnevno dolazi preko 1.500 mlađih. Imamo jednu srednju školu biokemijski smjer kao i smjer za matematiku i fiziku, i svi oni koji izadu iz te naše škole završe poslije na različitim fakultetima. Oni najbolji dobiju čak i stipendije da mogu studirati i izvan Ruande. To je jedna od najboljih srednjih škola u Ruandi. Osim toga imamo i nekoliko osnovnih škola te dječje vrtiće. U Ugandi djelujemo u četiri zajednice. Imamo dvije srednje škole, jedan Dom za djecu i prije nekoliko godina započeli smo djelovanje u jednoj župi na sjeveru Ugande na području Gulu, gdje je do nedavno bio građanski rat, i gdje se mnogi još ne usudeći, bojeći se mogućih budućih nemira. U Burundiju djelujemo u tri zajednice. Imamo jednu školu, koja je najpoznatija i najbolja škola u Burundiju,

u Ngoziju. Imamo župu Rukago gdje su donedavno djelovali dvojica naše braće Slovenaca i imamo jedan veliki Omladinski školski centar u glavnom gradu Bujumbura, gdje se trenutno također gradi i marijansko svetište posvećeno „Mariji Pomoćnici“, koje će biti završeno početkom 2015. god. Dakle, naš rad, kako u misijama tako i inače svugdje gdje salezijanci djeluju, prvenstveno je usmjeren na brigu i odgoj siromašne i zapuštene mladeži. Iako smo prisutni na tom terenu od 1954. god., ima nas još uvijek malo. U našoj provinciji „Afrike velikih jezera“ do prošle godine bilo nas je 81 subraće. Međutim, preko 30 braće još uvijek su u formaciji, što kao novaci, naši pravrnici, bogoslovi, što kao mlađi svećenici poslati na različite specijalizacije u Italiju ili u neke druge afričke zemlje.

Kakva je situacija u pogledu zvanja? Odlučuju li se mlađi ljudi za redovnički i svećenički poziv?

Da, imamo kandidata. Međutim, nije lako postati salezijanac. Uvjeti su vrlo strogi i treba proći puno različitih etapa – prednovak, novak, prednovicijat, novicijat, kasnije filozofija, pa praktični rad dvije godine, pa studij bogoslove. Tako da bez obzira što imamo kandidata, nažalost, kroz sve te godine mnogi na kraju otpadnu. Mnogi se obeshrabre ili jednostavno nisu možda svi ni sposobni studirati recimo filozofiju, koja mlađim ljudima predstavlja izvestan problem.

Sad ste se vratili u Hrvatsku. Koja je perspektiva vašeg djelovanja u Domovini?

Vrijeme moje odsutnosti bilo je dosta dugo, skoro 30 godina i potrebno je postupno se prilagoditi novoj sredini. Međutim, ja i dalje nastavljam djelovati u misijskom duhu. Vrativši se u hrvatsku salezijansku provinciju, provincijal me je odmah imenovao animatorom odnosno povjerenikom za misije na području naše hrvatske salezijanske provincije, što

ne znači da sam limitiran samo na to područje. Djelovat ću i na druge načine. Brinem i za uređivanje našeg salezijanskog vjesnika.

Znači, ostajete misionar, s misijskim apostolatom u Hrvatskoj?

Došlo je vrijeme da počнем misionarski djelovati u svojoj Domovini. Ljudi su oduševljeni i spremni na svaku vrstu žrtve bez obzira na današnju krizu, i materijalnu i duhovnu, koja vlada u našem gradu. Ljudi koji se angažiraju na tom području to čine s velikom radošću i ljubavlju i uistinu s puno žrtve.

Razgovarao Saša Ričković

Da svi kršćani različitim vjeroispovijesti idu prema jedinstvu koje Krist želi.

Unašemu vjerničkom životu zdušnije molimo za ono što nam je važnije u životu. Da-kle, zauzetost u molitvi pokreće naše nutarnje uvjerenje o važnosti cilja koji želimo postići molitvom.

Kada se opravljamo u času smr-ti od naših najmilijih, posebno naše majke ili oca, vrlo duboko su nam u sjećanju posljednje riječi ili posljednja želja upućena nama djeci. To često prebjiremo u mislima, ali i u razgovorima.

Isus prije svoje smrti, u molitvi nakon Posljednje večere, posebno ostavlja svoju oporučku "da svi budu jedno". Vjerojatno je u svojoj božanskoj viziji već video kako će se nje-govi učenici razdijeliti iako, su istim krštenjem kršteni u njegovo Ime. Zato nam je ostavio svoju oporučku "da svi budu jedno". To nije neka-

kav hir ili lijepa želja, nego ostavština Isusa Krista. Svi oni koji su u Krista kršteni nose obvezu te ostavštine. To su svi kršćani. Mi smo dužni shvatiti da je to važno. Kada shvatimo da je to važno, onda ćemo zdušnije moliti i ustajnije moliti.

Crkva nam ovaj mjesec stavlja u poslanje molitve za jedinstvo kršćana u Kristu. Krist je onaj koji je graditelj jedinstva. Molitvom se otvaramo Kri-stu i usvajamo njegove stavove. Usva-jajući Kristove stavove, postajemo sposobniji upoznavati jedni druge i u Kristu tražiti ono što nas povezuje. Tim molitvenim poslaniem izvršava-mo Isusovu oporučku prije smrti. Ako istinski volimo Krista, nije nam sve-jedno kako izvršavamo njegovu oporučku. Zato, moleći za jedinstvo, raste-mo u ljubavi prema Kristu i stvaramo ozrače da se ostvari ono što je Isus

Nadbiskup Vinko kard. Puljić

ostavio u baštinu svim kršćanima. Oni koji žarkije vole Krista, bit će zauzetiji u ostvarenju njegove oporuke.

Treba shvatiti da se molitvom za jedinstvo ne održemo onoga što je naše opredjeljenje za Krista, nego iz tog opredjeljenja tražimo njegovu volju i ostvarujemo njegovu volju.

Ako smo sposobni pamtitи posljednje riječi osoba koje smo voljeli, o njima razmišljati i prepričavati ih, onda Isusova oporučka mora biti po-kretačka snaga u našoj zauzetoj molitvi da svi budu jedno!

Posljednje zbogom misionaru fra Stojanu Zrni

Uvremenu Došašća, dok je odjekivao poziv: Pripravite put Gospodinu, poravnajte mu staze, čuo se Očev glas: Slugo vjerni, uđi u radost Gospodara svoga! Bio je to Očev glas upućen našemu dugogodišnjem misionaru u Africi, fra Stojanu Zrni. Nebo koje se otvara da procvjeta Spasiteljem svijeta ovaj se put otvorilo da iz zemaljske prolaznosti u neprolaznu vječnost primi vrijedna radnika na njivi Gospodnjoj. Bilo je to 21. prosinca u rane jutarnje sate, u zagrebačkoj bolnici na Jordanovcu.

Braća i sestre - po krvi, kao i po redovništvu, svećeništvu i kršćanskoj vjeri - prijatelji, imali su prigodu oprostiti se najprije u zagrebačkoj Dubravi, u samostanskoj crkvi Bezgrješnoga začeća Bl. Djevice Marije, gdje je 23. prosinca u 15.00 sati slavljenja sveta Misa u znak zahvalnosti i za pokoj fra Stojanove duše. U prepunoj je crkvi Misu predvodio gvardijan fra Dražen Tomić u koncelebraciji s petnaestak svećenika. Tom se prigodom od fra Stojana oprostio i vlč. Antun Štefan, nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj. Svojim je riječima oslikao život i put misionara, te mu izrekao veliku i iskrenu zahvalu kao subratu svećeniku i navjestitelju Evanđelja, suradniku i prijatelju.

Iz Zagreba je slijedilo posljednje zemaljsko putovanje u Tomislavgrad gdje je na Badnji dan, 24. prosinca, upriličen liturgijski oproštaj i sprovodni ispraćaj. Upravo tu, nadomak rodne Šuice, odakle je potekao fra Stole, kako su ga kolokvijalno zvali, kao mladić ispraćen u svijet redovništva, svećeništva i misionarstva, uz braću,

sestre i rodbinu, okupio se veliki broj prijatelja i znanaca.

Misno slavlje u 13.00 sati, u prepunoj duvanjskoj župnoj crkvi sv. Nikole Tavelića predvodio je mostarsko-duvanjski biskup mons. Ratko Perić a s njim je koncelebrirao provincial Hercegovačke franjevačke provincije fra Miljenko Šteko i sedamdesetak svećenika. Biskup je prisutne pozdrovio i izrazio kršćansko suošćeće fra Stojanovoj rodbini i cijeloj zajednici hercegovačkih franjevaca.

Prigodnu je propovijed uputio provincial fra Miljenko a od pokojnika su se na kraju oprostili: meštar franjevačkih novaka fra Svetozar Marković, pokojnikov rođeni brat don Mihovil Zrno te gvardijan duvanjskoga franjevačkog samostana fra Ante Pranjić.

Bila mi je, kao nacionalnom ravnatelju PMD BiH, posebna čast osobno izreći nekoliko skromnih riječi u znak zahvale i oproštaja. Svetom Misom zadušnicom Boga smo slavili i zahvalili mu za život vrijedna, vjerna i vesela navjestitelja Radosne vijesti spasenja. Nama se fra Stolin život može učiniti relativno kratak, a svi najbolje znamo da nisu važne godine nego zasluge! Molili smo da naš fra Stojan, napustivši ovu zemaljsku suznu dolinu, nađe vječnu sigurnost u Očevu domu; da Afriku zamijeni nebom, žuljave jaslice i kvrgave križeve ovozemnih poteškoća i bolesti da zamijeni neprolaznom uskrsnom gozbom u društvu izabranih.

U trenutcima rastanka i oproštaja s dragim ljudima često se čuje da je zemlja osiromašena a nebo obogaćeno. Kada je u pitanju naš fra Stojan, i zemlja ostaje bogata jer na njoj ostaje

više njiva na kojima je djelovao, osobito ona zadnja afrička misija, duga 240 km, koju je sam, uz moralnu potporu svoje subraće, trojice misionara, fra Ante, fra Filipa i fra Pere, brazdao i obrađivao i na njoj sjeme Božje riječi neumorno sijao. Iznenada ju je prije dvije godine napustio iz zdravstvenih razloga, ali je nije prestao srcem voljeti i zalijevati molitvom i žrtvom sa svoje bolesničke postelje.

Citatelji će Radosne vijesti i dalje moći pratiti pothvate i rizike *Iz Dnevnika jednog misionara*, gdje fra Stojan donosi svoje misionarske doživljaje: kako je propovijedao, radio i gradio; obilazio sela i zaseoke, sakramente dijelio, gladne hranio, žedne pojio, bolesne posjećivao i liječio, neuke poučavao, svima kraljevstvo Božje naviještao. Nije to činio za placu, radi karijere, radi medijskih kamera i mikrofona, nego iz čiste ljubavi prema Bogu i siromašnoj braći, da i druge učini učenicima Kristovim. Neka mu Krist Gospodin bude nagrada i plaća!

Bila je to prigoda da našem fra Stojanu zahvalimo na suradnji, na bratskoj otvorenosti i svećeničkoj susretljivosti za radost i vedorinu koju je svuda donosio. Svojim je propovijedanjem hrabrio i za Isusa oduševljavao a svojim radom jednostavno nebo gradio. Zaslužio je predah, mir i odmor. Vjerujemo da je već ovoga Božića prispio na božićno primanje kod Isusa, svoga prijatelja, kojega je žarko volio, čije je Kraljevstvo istine i ljubavi, Kraljevstvo milosti i svetosti neumorno naviještao. Zajedno s ostalim našim pokojnim misionarima i misionarkama neka počiva i vjekuje u miru Božjem.

Pismo vršnjacima u Beninu

Dragi prijatelji! Pišemo vam iz daleke Hrvatske. Mi idemo u 3. razred Područne škole Mačkovec, koja djeluje u sklopu Osnovne škole "Petar Zrinski" Šenkovec. Naš razred broji 18 učenika, devet djevojčica i devet dječaka. Naša učiteljica se zove Senka Saško i ona nas uči hrvatski jezik, matematiku, prirodu i još mnogo toga. U razredu su s nama i još dvije učiteljice, Željka i Petra, koje pomažu dvje-

ma učenicama kojima je potrebna pomoć u nastavi. O Isusu i vjeri uči nas vjeroučiteljica Anamarija Režek. Ona nam je pokazala slike iz Benina, pa smo tako i čuli za vas i naučili nešto o načinu života u Africi. Svidjela nam se vaša radost i osmijeh na vašim licima, unatoč teškim uvjetima života. Zato smo vam se odlučili javiti i napisati vam pismo. Opisali smo vam gdje živimo i kako izgleda naš školski dan te

čime se sve bavimo. Približava se Božić, pa smo vam napisali i čestitku, a uz nju stavili i našu zajedničku fotografiju. Željeli bismo vam poručiti da mislimo

na vas, molimo za vas i želimo da znadete da negdje daleko, u jednome malom hrvatskom selu Mačkovcu postoje djeca koja vas vole.

OSIJEK

Osnovnoškolci pomažu djecu Kenije

Osnovna škola Višnjevac organizirala je 5. prosinca 2013. god. humanitarni koncert za pomoć djeci u Keniji, gdje svojom požrtvovnošću i radom djeluje naš misionar fra Miro Babić, franjevac Provincije Bosne Srebrenе. Učenici naše škole svojim su talentima pjevanja, sviranja, plesa i glume ispunili radošću srca

posjetitelja, koji su se rado odazvali, kako bi svojim prilozima pomogli djeci koja su napuštena od svojih roditelja, djeci s invaliditetom i djeci koja se bore s različitim bolestima u selu Subukiju, u dalekoj Keniji. Osim pjesme i plesa posjetitelji su mogli razgledati radove učenika te kupiti prigodne ukrase za predstojeće blagdane.

Prilozima roditelja, učenika i učitelja skupili smo 2400 kn, a od prodanih ulaznica i radova učenika 2971 kn., što je ukupno 5421 kn. Priključena sredstva predat će fra Miri s. Elizabeta Žuljević, nekadašnja vjeroučiteljica

OŠ-a Višnjevac. Tim humanitarnim koncertom učenici šalju svojim vršnjacima poruku nade, mira i ljubavi, kako bi im uljepšali nadolazeće blagdane.

**S. Slavica Tubak,
vjeroučiteljica**

ZAGREB

Usubotu 30. studenoga u Župi sv. Marka Križevčanina održana je predstava *Isus u misiji*. Predstavu je priredila dramska skupina spomenute župe pod vodstvom Florance Fabijanec i Tanje Radović

Ravnić. Za režiju, dramatizaciju, osmišljavanje autentične afričke glazbene podlage, kostime, revizite, šminku i scenografiju pobrinuo se autorski tim župljana te župna kreativna radionica. Dragocjeno

Isus u misiji

duhovno i idejno vodstvo pružio je župni vikar vlč. Odilon Gbènoukpo Singbo. Poseban doprinos župnoga dječjeg zbora i zbora mladih "Laudes" doveo je do još življe atmosfere.

U prostoriji župne dvorane okupio se velik broj župljana i njihovih prijatelja. Cilj te priredbe bio je upoznati ljudi s teškim životom siromašne djece u Africi, a dobrovoljni prilози koji su skupljeni namijenjeni su za izgradnju

sirotišta u Beninu. Tekst predstave govori o dječaku Nupu, voditelju zbara i ministrantu svoje župe, koji više ne može mirno gledati kako siromašne djevojčice bez roditelja moraju stupati u brak da bi prehranile ostatak obitelji, jer druge opcije nemaju. U njihovu malu afričku zajednicu, zbog očeva posla u građevinskoj tvrtki, iz Zagreba dolazi dječak Luka. Nupo tada dobiva ideju za projekt gradnje sirotišta

za djevojčice. One bi tamo živjele, obrazovale se i pomagale sestrama redovnicama. Za pomoć moli dječaka Luku i njegova oca, koji rado pristanu i doniraju građevinski materijal. Tako je započela gradnja sirotišta za djevojčice.

Afrika je kontinent koji se bori s problemom gladi, siromaštvom, bolestima. Djeca u tim zemljama žive skromno, naučena na rad od malih nogu. Mnoga od njih ostanu siročad, a tada više nema nikoga tko bi za njih brinuo. Ali ipak, na

njihovim licima možemo uvijek vidjeti osmijeh, u njihovim očima volju za život, a njihova srca isijavaju toplinom i ljubavlju. Ta djeca ne traže puno, samo da im se pruži šansa.

Osvrнимo se oko sebe, pogledajmo što imamo, kakve nam se sve mogućnosti ukazuju i koristimo li ih uopće. Toj djeci je potrebna naša pomoć. Oni će na tome biti veoma zahvalni i uzvratit će na najbolji mogući način. Iskoristit će mogućnost koja im je dana. Potrebno im je mjesto gdje će se obrazovati, jer kako je jednom rekao Nelson Mandela: "Obrazovanje je najmoćnije oružje koje možete upotrijebiti da mijenjate svijet."

Maja Đaković

SPLIT

Redovnice služavke Malog Isusa splitske provincije i njihovi vanjski suradnici, Prijatelji Malog Isusa, organizirali su humanitarnu izložbu, a prihode izložbe će poslati našim misionarima u Tanzaniji, svećenicima Splitsko-makarske nadbiskupije: don Anti Batarelu, don Nikoli Sariću i don Draženu Klapetu, za potrebe njihovih siromašnih vjernika. Provincijska pročelnica Prijatelja Malog Isusa s. Dolores Brkić osmisnila je tu akciju i njezin program. Sestre vjeroučiteljice su angažirale prijatelje Malog Isusa u svojim sredinama u realiziranju te akcije. Neumorno i sa žarom ljubavi prema potreboj braći i sestrama u Tanzaniji izradivali su rukotvorine od raznih materijala i u različitim tehnikama i kao svoj dar ljubavi donijeli ih na humanitarnu izložbu. Posebnu duhovnu radost je osjećala s. Rebeka Batarelo, koja je ovog ljeta bila u Tanzaniji, na poziv strica don Ante Batarela, koji kao misi-

S ljubavlju braći u Tanzaniji

onar već 40 godina neumorno djeluje u Tanzaniji te je u Misiji Rujewa sagradio crkvu posvećenu u čast bl. Alojziju Stepincu.

Humanitarna izložba *S ljubavlju braći u Tanzaniji* otvorena je 29. studenoga 2013., u prostorijama dominikanskog samostana u Splitu. Program je počeo u crkvi sv. Dominika u Splitu, s početkom u 18 sati, molitvom misijske krunice. U 18.30 slavljenja je sveta misa, koju je predvodio don Dario Čorić, župnik župe Košute i nadbiskupski povjerenik za misije, u koncelebraciji s dominikancem o. Petrom Galićem. Don Čorić je u propovijedi istaknuo značenje misije, misionarskog djelovanja i potrebu pozornosti za braću u nevolji. Pjevanje su animirali prijatelji Malog Isusa. Pripjevni psalam je pjevao prijatelj Malog Isusa Ivan Bošnjak. Za prikazanje je pjesmu *Pieta Signore solo* pjevala prijateljica Malog Isusa, sopranistica Marija Buzdović, a na kraju sv. mise je otpjevala *Ave Mariju*. Zatim su djeca iz Župe Gospe od Otoka iz Solina izvela prigodni kratki igrokaz misijskog sadržaja, pod vodstvom svoje vjeroučiteljice s. Roke Ćubelić. Iz crkve

su svi prisutni pošli u dvoranu na katu u dominikanskom samostanu, u Galeriju "Vinko Draganja", gdje je postavljena humanitarna izložba. Don Dario Čorić je blagoslovnom molitvom zazvao Božji blagoslov na redovnice i prijatelje Malog Isusa, na predmete koje su s ljubavlju izradivali i donijeli, blagoslov na one koji će ove rukotvorine po prigodnoj cijeni kupiti i svojim prilagom obradovati siromašnu braću i sestre u Tanzaniji, po rukama naših hrvatskih misionara.

Izložba je bila otvorena u subotu i nedjelju, 30. i 31. studenoga. Zainteresirani posjetitelji izložbe su mogli kupnjom malih stvari obradovati siromašne u Tanzaniji. Na izložbenim stolovima našli su adventske vijence, jaslice i božićne ukrase, božićne čestitke, male umjetničke slike s motivima iz Afrike, nabožne predmete, kolače, ručne radove, male proizvode kuhinjske radinosti.

Tako je na završetku godine vjere, uoči početka adventa, spleten vjenac ljubavi prema bližnjima u potrebi koji povezuje Hrvatsku i Tanzaniju. Zapaljena je prva adventska svijeća, koja obasjava put da se i ovog Božića Isus rodi u našim srcima i srcima njegove male braće širom svijeta.

S. Maneta Mijoč

GROMILJAK

Misijska izložba za Haiti Tebi dar od mene

Tebi dar od mene je naziv petnaeste misijske izložbe, koju su organizirali redovnička družba Služavke Maloga Isusa i Prijatelji Maloga Isusa, od 30. studenoga do 4. prosinca 2013. godine u Kući Navještenja u Gromiljaku. Sve prihode od izložbe redovnice posvećuju sirotištu "Kardinal Stepinac" u Haitiju, u glavnom gradu Port-au-Princeu, kamo početkom iduće godine odlaze u misije dvije služavke Maloga Isusa: s. Liberija Filipović i s. Ana Uložnik. Sirotište je utemeljio vlč. Giordano Belanich, svećenik hrvatskih korijena s prebivalištem u Americi, nama u BiH poznat i kao osnivač humanitarne organizacije "Croatian Relief Services" (CRS).

Kako se s. Liberija i s. Ana u Haiti ne bi zaputile praznih ruku, pobrinut će se brojni prijatelji misija i svi ostali plemenita srca

koji će podržati tu misijsku izložbu. Uz prigodni program što ga je vodila Dragana Sivonjić, glavna i odgovorna urednica Radija Vitez, izložbu je svečano otvorio 30.

studenoga, u 15 sati, don Ivan Štironja, nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela u BiH.

Okupljenima se je na svečanosti otvorenja misijske izložbe, uz ostale, obratila i sestra Admirata Lučić, provincialna glavarica Služavki Malog Isusa u BiH. U svom govoru je rekla: "Ovogodišnja misijska izložba, koju sestre organiziraju 15. godinu zaredom, po svemu je drugačija od ostalih. Naše su oči uprte u korake dragih sestara Liberije i Ane. Mi ih ne možemo pustiti same. Želimo djelima podrške krenuti s njima, biti im blizu uvijek kada

ih tamošnja djeca zatraže kruh, pokrivač, bilježnicu, lijek. Neka misijska riznica u Kući navještenja nikada ne bude prazna." Prijatelji Malog Isusa iz Gromiljaka, pod ravnateljem s. Marinele Zeko, zajedno sa sastavom "Antonius" iz Sarajeva, recitatorom Mišelom Biletićem i kreševskim pjesnikom Antom Stanićem su se pobrinuli da program svečanosti otvorenja Izložbe bude bogat i sadržajan.

U svom govoru don Štironja je posebno istaknuo "da sestre ne odlaze u Haiti tražiti posao, one ga imaju i ovdje. One odlaze svjedočiti ljubav Isusovu prema bratu čovjeku. Zato će im posebno biti

potrebna molitvena pratnja, da tu zadaću izvrše vjerno i odano u ime Crkve, u ime Isusa." Zaželio im je sreću i blagoslov, a Služavkama Maloga Isusa čestitao na ovom iskoraku, otvaranju misijske postaje u Haitiju. On je nakon proglaša otvorenja misijske izložbe upalio prvu adventsku svijeću i predao je obitelji Budimir iz Župe Gromiljak s petero djece. Oni su s upaljenom svijećom ušli u izložbenu dvoranu i njezinim svjetлом obasjali sve darove i posjetitelje koji će otvoriti svoja srca i kupnjom izložbenih darova pomoći djeci u sirotištu u Haitiju.

(A. P.)

POSAVSKA MAHALA

Prikupljanje naočala za Salomonske Otoke

Upovodu Misijske nedjelje je u Posavskoj Mahali pokrenuta akcija prikupljanja raznih vrsta dioptrijskih i sunčanih naočala: polovnih i novih, raznih dioptrija i profila, za potrebe u Misiji Malaita, na Salomonskim Otocima, gdje djeluju sestre milosrdnice sv. Vinka Paulskog. Sama činjenica da im dobro dođu polovne naočale govori o siromaštvo tога stanovništva.

Dr. Tigrena Csik, oftalmolog, provedla je šest tjedana na Salomonskim Otocima volontirajući na Guadalcanalu i Malaiti. Svoj rad opisuje ovim

riječima: "Za boravka na Salamonskim Otocima pregledala sam oko 350 odraslih i djece, od kojih je oko 50 % trebalo dioptrijske naočale, uglavnom za čitanje. Od pregledanih je oko 30-ak predviđeno za operaciju katarakte. Vrlo su česte smetnje takozvanoga 'suhoga oka'. Već kod dvadesetogodišnjaka, pogotovo ako se bave poljoprivredom ili ribarstvom, sunčane naočale puno pomažu."

Ta akcija još traje, a sve prikupljene dioptrijske i sunčane naočale bit-

će prosljedene sestrama milosrdnicama u Zagreb, od kojih sam i dobio zamolbu za prikupljanje. Vjerujem da će se mnogi do kojih dođe ova vijest rado odazvati i uključiti u akciju. Već je popriličan broj naočala prikupljen. Nadamo se još većem odazivu, jer je to vrlo jednostavan način pomaganja braći i sestrama u potrebi.

Vlč. Ivan Ravlić, župnik

DR KONGO – Fra Stojan Zrno

Kiša jako pada. Put nas vodi u Kabwe, zadnje selo koje ćemo posjetiti u ovome predbožićnom vremenu. Čim stigosmo, smjestiše nas u novi ured ravnatelja škole. Nedavno su ga zidari dovršili. Ondje ćemo ostati do sutra. Baš lijepo! Izvan sela je, pa nas narod neće smetati. Moći ćemo se odmoriti, a i lijepo u miru razgovarati s ljudima. U učionicama dvojica zidara nabacuju žbuku. Tako ćemo uskoro imati tri "prave" učionice. Iako još nisu betonirali pod, već smo u učionice ubacili klupe i djeca u njima uče, jer im je tako mnogo bolje nego u onim učionicama kolibama, u kojima prokišnjava i svaki put kad pada kiša nema nastave. Jedina je poteškoća to što će se trebati boriti protiv termita, koji će iz zemlje nastojati ući u školske drvene klupe i izjedati ih, sve dok ne betoniramo pod.

Ugodan smještaj u ravnateljevu uredu

Selom upravlja javni grješnik

Prije nego se okrenem problemima kršćanske zajednice, želio bih razgovarati sa seoskim poglavarem o radovima na školi koji nas još čekaju, ali on danas nije u selu. On je "novi". Zapravo, on je stari šef, koji je upravljao selom sve do prošle godine. A onda se "uprljao". Načinio je preljub. Za njih nije toliko strašno što je načinio preljub, koliko je žalosno što se dao uhvatiti u preljubu. Zato ga smatraju naivčinom. Gdje mu je pamet, ni preljub ne zna sakriti! Tako svi razmišljaju. Po njihovu poimanju preljub i nije neki grijeh, nije ništa loše ako čovjeka ne uhvate. Ali ako ga uhvate, onda ajme njemu! Ipak svaki bludnik jednom uleti u klopku. To je sramota koju se skupo plača, i u novcu i u kozama. I ne samo to. Nije dostojno jednoga sela da ga vodi javni grješnik. Sra-

mota! Zato su toga našega poglavara smijenili.

Ali nakon godinu dana on se "pokajao" i sada je ponovno šef sela. Vratili su ga jer je sve pošteno platio. I preljub, a još više svome starješini. Jer i iznad seoskog poglavice ima poglavica. A taj mijenja svoje podložnike – seoske poglavice kao košulje. Tko plati više, taj će upravljati selom. Zato ovdje u selu Kabwe gotovo svake godine imamo novog poglavicu. Za njih to nije problem, ali jest za mene. Lijepo se s poglavicom dogovorim što ćemo raditi, što oni trebaju uraditi, a kad drugi put dođem, nadem novog poglavicu sela. I onda opet dogovor ispočetka. Zato sam danas pozvao seoskog bolničara, poglavčinu brata, da mu prenese što moraju pripremiti ako žele da u selu gradimo i drugu školsku zgradu. Jer seljani trebaju prikupiti kamenje, šljunak i pjesak te ispeći opeke.

iz dnevnika jednog misionara

Neprigode u zajednici

U katoličkoj zajednici je posljednjih dana bilo neugodnosti. Tri tjedna uopće nisu molili. U selu su imali *lufu* – smrtni slučaj. Tri tjedna su "slavili" smrt. Jeli su i pili dok nije ponestalo i jela i pića. Žaljenje za pokojnikom traje prema mogućnostima pokojnikove obitelji. Gdje su mogućnosti male, svijet se dosta brzo razide. Nije zgodno cijeli dan gladovati, pa ni onda kad čovjek ništa ne radi, nego cijeli dan sjedi i planduje u hladovini. A kod pravih gospodara se žaluje tjednima. Treba iskoristiti prigodu i napiti se kao čovjek. Sve u ime pokojnika!

U zajednici ima mlađih ljudi koji još nisu sklopili crkveni brak. Poticao sam ih da to što prije učine. Za svetu isповјед bijaše ih dvadeset i petero. Ima još učenika iz te zajednice koji su u školi u gradu ili drugim selima. Dakle, može ih biti oko trideset i petero koji se redovno pričešćuju.

Novu smo kapelu pokrili, ali još nismo betonirali pod. Još davno, prije Uskrsa, rekao sam im da poravnaju zemlju i da ju dobro zbiju kako bismo pripremili teren za betonski pod, ali do danas ništa nisu učinili. Imalo bi se tu mnogo toga ispraviti...

Misionareve muke svagdanje

Provelah desetak dana u gradu Kamini, kod našega fra Filipa, čekajući vlak koji dolazi iz Lubumbashija. Njime su mi trebale stići stvari koje sam poslao iz Bruxellesa prije pet mjeseci. Jedan crni fratar javio mi je da su stva-

ri već krenule vlakom iz Lubumbashija. Međutim, vlak još nije došao. Nije to prvi put da danima uzalud čekam vlak. Dalje nisam mogao čekati, jer sam obavijestio neke zajednice da će ih ovih dana posjetiti. Zato se moram vratiti u svoju misiju. Ali pojavilo se još nešto vrlo nezgodno. Prije Božića, kad sam išao pješice u neka sela, nažuljala me cipela i stvorila se mala rana. Liječio sam je nekom mašcu, ali se rana sve više širila i zahvatila cijelu nogu ispod koljena. Cijela nogu jedna velika rana! U gradu Kamini liječnik mi je mijenjao troje lijekove, ali nije pomoglo. Dok ležim, nekako se dade živjeti i ne boli, ali čim se podignem i stanem na noge, desna nogu kao da se raspada. U takvom stanju moram na put. Da mi je samo završiti posjet selima i proslaviti Božić s kršćanima, onda bih se mogao odmoriti i misliti ozbiljnije na liječenje.

Malo selo, veliki problemi

Prva zajednica koju će posjetiti zove se Muzomboji. Do tamo ima 70 kilometara. Iako cesta pripada velikim farmama goveda i oni ju redovito popravljaju, ipak su sada, na kraju kišnog doba, lokve brojne i duboke, a zemlja raskaljana i vrlo klizava. Zato smo putovali tih 70 km puna tri i pol sata. Narod se iskupio na ulazu u selo. Tu su čak i oni koji nisu naše vjere i nemaju baš nekog razloga da nas dočekaju, ali kamo bi sada? Dolazak vozila u selo je ipak doživljaj koji se ne događa svakog dana, niti svakog mjeseca. Običaj je svakome pružiti ruku, odgovoriti na svaki srdačan pozdrav, a i pomilovati djecu

koju majke drže u naručju. Majke drže desnu ruku svoje djece i pružaju mi ih tako da djeca od malena nauče pozdravljati i rukovati se. Ovdje su ljudi normalni i nitko se ne treba bojati da će vas optužiti za pedofiliju ako pomilujete dijete! Tako te "ceremonije" potrajaše dosta dugo. Čim se malo odmorimo i okupasmo, dođoše tri učitelja. Tuže se na roditelje koji ih ne plaćaju. Naime, za njih trojicu roditelji su dosad skupili oko 18 eura, a oni rade već šest mjeseci. Dakle, plaća im je 1 EUR mjesечно! Seosko pučanstvo očekuje mnogo posla u sušno doba. Morali bi se potruditi sagraditi školske učionice barem kao svoje kolibe, ali ako budu radili s takvim "žarom", sigurno neće napraviti ništa. Ipak su nešto učinili. Napravili su tri učionice, ali kao prave sojenice. Na nekoliko kolaca su postavili primitivnu krovnu konstrukciju i pokrili ju suhom travom. Eto, to su njihove učionice! Vidio sam ih svakavih u Africi, ali mi se čini da nema jadnijih od ovih u Muzomboji. Ipak je to korak naprijed, jer se djeca neće pržiti na afričkom vrelom suncu kao dosad.

Primjer misije *ad intra*

Papa Ivan Pavao II. proglašio je 30. travnja 1989. blaženom tu ženu neobičnog života. On je o njoj govorio kao o "istinskoj misionarki" i "uzoru za vjernike laike današnjice".

Tko je Victoire Rasoamanarivo (skraćeno Rasao – čita se Rašu)? Rođena je 1848. godine, na Madagaskaru. Bila je vrlo bliska kraljevskoj obitelji. Englezi su priznali Radamu I. kao kralja Madagaskara, a protestanti su iskoristili tu prigodu za evangelizaciju. Godine 1838. uspjeli su prevesti Bibliju i izdati je na domaćem jeziku. Nakon Radamine smrti, vladala je Ranavalona I., jedna od njegovih žena, i to vrlo okrutno. Žestoko je progonila kršćane, među kojima je bilo na stotine mučenika. S dolaskom njezinog sina Radame II. proglašena je vjerska sloboda, a on je ponovo pozvao misionare. Isusovci i sestre svetog Josipa iz Clunija preuzeli su misijsko služenje na tom području. Rasao je 1863., u dobi od 15 godina primila krštenje. Nakon što je kralj bio ubijen, naslijedila ga je kraljica Rasoherina, čija je vladavina kratko trajala. Ranavalona II., nasljednica na kraljevskom prijestolju, obratila se na protestantsku vjeru. Tako je i Rasoina obitelj bila pretežno protestantske vjere. Protestantni su prema Rasoi iskazivali netrpeljivost i nasilje. No ostala je čvrsta u katoličkoj vjeri.

Bl. Victoire Rasoamanarivo (1848. – 1894.)

Hrabo i dostoјno zamijenila misionare

Rasao se udala za Radriaku, nasilnog i nemoralnog kraljevića. Bog im nije podario djecu. Unatoč svemu, Rasao nije htjela rastavu i zavjetovala se da će ostati vjerna. Svima koji su je nagovarali na rastavu uvijek je poručivala: "To je moja životna priča. Nosit ću ju strpljivo. Zašto se uzalud mučite oko mene? Zar ne znate da nas je Bog združio zauvijek? Nikada se neću rastati." Njezino je shvaćanje ženidbe bilo zaista ozbiljno i mnogima pretjerano. Nakon dvadeset i četiri godina kalvarije, njezin muž je oslabio i osjetio blizinu smrti. Rasoina nježnost, brižnost, strpljenje i molitve su toliko utjecale na Radriaku da je tražio zajedništvo s Katoličkom Crkvom. Sama ga je Rasao krstila. Naime, nakon Prvoga francusko-malgaškog rata 1883. katolički su misionari bili protjerani. Mogli su se vratiti tek 1886. No bili su iznenadeni rastom katoličke zajednice, unatoč progonima. To je zasluga Rasoe i njezinog brata Rafaela Rafiringe. Rasao je redovito okupljala vjernike na molitvene susrete, predvodila nedjeljom službu riječi, vodila kateheze. Jednog dana vojnici su zatvorili crkvu. Rasao se hrabro obratila vlasti, od koje je na čudesni način dobila dozvolu da ponovno otvorи crkvu, na opće iznenađenje vojnika. Zahvaljujući svojoj duhovnoj snazi i predanju Bogu, Rasao je uživala poštovanje svih. Njezino poslanje nije bilo samo u podržavanju poklada vjere, nego se nesebično zauzela za siromašne, bolesne, osobito gubavce. Umrla je 1894. godine, dok je molila krunicu ponavljajući: "Majko, Majko, Majko!" Svojom zauzećtu je hrabro i dostoјno zamijenila misionare koji su bili protjerani. Nastojala je braniti katoličku vjeru i Crkvu od svih neprijatelja i postala je uzor poslanja vjernika laika u Crkvi, ali i znak da su svi vjernici misionari, počevši od svojega rodnog mjesta, u konkretnim životnim prilikama. Zato ju je bl. Ivan Pavao II. smatrao uzorom istinskog misionarenja, ali i živi znak crkvene misije *ad intra*.

Zajedno s bratom Scubilionom i ocem Lavalom, Rasao je suzaštinica Biskupske konferencije Indijskog oceana.

Vlč. Odilon Singbo

ZA MISIJE I MISIONARE:

B. i M. I., Sarajevo 100 KM * don Ivo Šutalo, Studenci 50 KM * Ljubica Jelić, Široki Brijeg 30 KM * Andelko Vladić, Cleve-land, SAD, 100

USD * prijatelji misija iz Hercegovine 201,55 KM, 43,80 EUR i 55,80 KN * Damir Sesar, Potoci 50 KM * Marinka Azinović, Potoci 50 EUR * mons. Ivo Tomašević 100 EUR * Mila Marković 200 kn * N. N. 100 kn * Elizabeta Zmiš 100 kn * Stanislav Banek 100 kn * Župa sv. Josipa-Zagreb, Molitvena zajednica BDM od Pohoda 1.881 kn + 10 EUR * Emilia Kuntić 200 kn * Fabijan Slatina 800 kn * Mario Preden 700 kn + 700 kn * Ankica Udljalik 200 kn + 200 kn * Ante Matković 50 kn * Božidar Škarec 90 kn * Branka Grubač 100 kn * Branko Kalamut 1000 kn * Damir Šeremet 100 kn * Darko Malvić 100 kn * Davor Cindrić 500 kn + 500 kn * Desanka Skarić 50 kn * Dominika Papić Kukić 100 kn + 100 kn * Dragica Radoš 100 kn * Dubravka Čaći 50 kn * Đuro Tomić 120 kn + 150 kn + 70 kn * Edvard Palić 70 kn * Goran Šipek 50 kn + 50 kn * Hrvoje Cerovac 100 kn * Ivan i Marica Udovičić 50 kn * Ivan Ivanković 370 kn * Ivan Jurak 600 kn + 600 kn * Ivica Petrinović 60 kn + 60 kn * Jagoda Rodman 70 kn * Jasmina Plavčak 240 kn * Jelena Grabant 200 kn * Josip Župan 300 kn * Juraj Brajnović 200 kn + 200 kn * Kristina Filipov 50 kn * Sanela Kučar 100 kn * Lana Bautović Benić 100 kn * Maja 200 kn * Marija Sučić 100 kn * Marijana Maleš 50 kn * Midhad Huskić 50 kn + 50 kn * Mira Mihanović 100 kn + 100 kn * Mirna Pošćić 100 kn + 100 kn * Mladenka Lovrović 300 kn * N. N. 100 kn * N. N. 1.120 kn * N. N. 3.000 kn * N. N. 50 kn * N. N. 50 kn * N. N. 100 kn * Nada Peleh Serenčić 100 kn * Ivka Nedivić 50 kn * Nikola Tomkić 250 kn * Nikolina Štimac-Puž 50 kn * Nina Vodopijć 100 kn + 100 kn * Obitelj Batinić 75 kn * Paula Markač 50 kn * Petar Pelić 200 kn * Pokret Božanskog Milosrda 400 kn * Ružica Tandarić 100 kn * Sanja Kutleša 50 kn * Sunčica Čoklica 50 kn * Sven Bosnić 300 kn * Škarec Božidar 100 kn * Ružica Tandarić 100 kn * Tanja Živčnjak-Vodanović 50 kn * Tomislav Čubelić 100 kn + 100 kn * Veronika Valičević 80 kn + 80 kn * Viktorija Blažević 20 kn * Vinko Klarić 150 kn * Zdenka Podhraški-Relja 20 kn * Zdravka Lovrić 50 kn * Zlatko Tomljenović 380 kn

ZA GLADNE, BOLESNE, GUBAVE I

NAJPOTREBNIJE:

Ivo Ivišić, Donja Golubinja 20 KM * Molitvena zajednica „Emanuel“ Grude 400 * Toni Radić, Ljubuški 20 KM * Nikola Šlišković, 100 KM * Stipe Ćirko, Rašeljke 100 KM * Ivan Rupčić, Humac-Ljubuški 1.000 KM * Ilijana Barbarić, 50 KM * Anka Perko, Široki Brijeg 80 KM * Ivo Ivišić, Donja Golubinja 20 KM * Janja Jozinović, Globarice-Žepče 20 KM * mons. Ivo Tomašević 100 EUR * Marija Smoljo 100 kn * Blaško Kivić 200 kn * Branko Dragoević 300 kn * Jadranka Bačić-Katinić 100 kn + 100 kn * Jasna Leko 300 kn * Josip Kordić 100 kn + 100 kn * Marinko Hudolin 200 kn + 100 kn * Nada Alfrev 100 kn + 100 kn * darovatelji preko o. Drage Kolimbatovića 5.100 kn + 5.500 kn * Pave Radonić 300 kn + 300 kn * Pero Petanjek 100 kn * Željka Vodopija 200 kn + 200 kn

SV. DJETINJSTVO – ZA DJECU U MISIJAMA – MISIJSKE KUTIJICE:

Mirjana Bilanović 160 kn * Apriori d.o.o. 5.000 kn * Fransoa vl. Davor Matić 200 kn * Jozefina Škarica 100 kn * Jure Radić 750 kn * Ljerka Berković 40 kn + 40 kn * Marica Kosović 200 kn * Milan Šijan 200 kn * N. N. 200 kn * N. N. 200 kn * Nada Hrga 300 kn * Sanja Nikčević 500 kn + 500 kn * Stjepan Kozelka 50 kn * Obitelj Jerken i Kalebić 322,70 kn * Sanela Jurić 45 kn * Vesna Varga 100,86 kn

DELO SV. PETRA – ZA ŠKOLOVANJE SVEĆENIKA U MISIJAMA:

Jure Rupčić, Ljubuški 1.000 KM * Margita Buholc, Grbavica-Sarajevo 50 EUR * preč. Mijo Nikolić, Sarajevo 2.300 KM * T. K., Vogošća 100 KN * preč. Franjo Biškup 3.800 kn * Nikola Crnković 100 EUR * Anka i Damir Lončar 100 kn + 100 kn

ZA GLADNU DJECU:

Irena Šimić, Humac 30 KM * Sestre Služavke Malog Isusa-Provincijalat-Sarajevo 100 EUR * Finka, Busovača 20 KM * Veronika i Stanko Seser, Potkraj-Kočerin 250 EUR * Marija Ljevak Hrestak 150 kn * N. N. 200 kn * Bara Mirković 100 kn + 100 kn * Božidar Ravenščak 300 kn * Dragana Lalić 75 kn * Gordana Uglešić 700 kn * Hotel Concordia 1.000 kn * Josip i Katica Mišić 500 kn * Jozo Karačić 100 kn * N. N. 240 kn * Tomislav Račić 100 kn + 100 kn * Viktorija Vičić 100 kn + 100 kn * Zorka Senjak 50 kn

ZA ŠKOLOVANJE DJECE U MISIJAMA:

Anda Mihaljević, Nova Bila 100 KM * preč. Miroslav Agostini, Sarajevo 10 EUR * don Marko Stipić, Srednja Slatina 20 EUR * VII. r. OŠ Stjepan Radić, Stipanići-Tomislavgrad 200 KM * Ivana Doko, Čitluk 25 KM * Komping d.o.o., Vitez 50 KM * Margita Buholc, Grbavica-Sarajevo 50 EUR * Emmesse d.o.o., Čitluk 200 KM * Ivo i Marija Cigić, Široki Brijeg 100 EUR * Milan Đajić 50 EUR * Ljilja Đajić 600 kn * Ana Zelić 50 EUR * Ljerka Mintas Hodak 1.500 kn * Andreja Šafarić 800 kn * Biserka Zorbas 100 kn + 100 kn * Grgur Drozdek 60 kn * Katica Ramadža 200 kn * Marko Gulić 700 kn * Miroslav Bekavac 100 kn * Senka Dominiković 100 kn * Slavko Oroz 100 kn * Sonja Kovačević 500 kn + 400 kn * Verica Grbić 250 kn

ZA MISIJE I GLADNE U KONGU:

S. Judita Baljkas, Banja Luka 20 EUR i 70 KM * Ivo Ezgeta, Donja Golubinja 50 KM * Matija Knežević 50 EUR * Spomenka Mandić 200 kn * Ivanka Radošević 100 kn * Katica Dukovac 50 kn * Mladen Crneković 100 kn + 100 kn * Vesna Mohorović 40 kn * Antun Kenda 100 kn + 100 kn * Dario Časar 100 kn * Ivka Nedivić 50 kn * Lidija Petrač 70 kn + 70 kn * Mirna Nothig 100 kn + 100 kn * Patricija Opeka 100 kn + 100 kn * Registrator d.o.o. 150 kn * Ružica Medvrači-Bračko 400 kn * Sinisa Hajsek 20 kn * Stane Radulović 50 kn * Stella Sukačić Jakara 100 kn * Željana Nižić 50 kn * Blaško Kivić 100 kn * Kata Sabelja 100 kn + 100 kn * Kristina Plantak Tominac 400 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BENINU:

VBS – Sarajevo 40 KM * Marija Rudančić 100 kn * Dušanka Tadić 50 kn * Iva Miličević 150 kn + 150 kn * Kristina Jurković 200 kn + 200 kn * Ruža Doknjaš 30 kn * Slavica Bilandžić 100 kn + 100 kn * Daška Sabol 1000 kn

ZA MISIJE I GLADNE U RUANDI:

N. N. 100 kn * Dragica Majetić 200 kn + 200 kn * Igor Pivac 500 kn * Josip Rajčić 50 kn * Romano Tripalo 150 kn * Stana Prskalo 150 kn * Željko Arapović 1.500 kn * Milan Čogelja 100 kn * Nada Jović 100 kn

IZGRADNJA SREDNJE ŠKOLE

U KIWUMU U RUANDI:

Marija Milinković, Stolac 50 KM * Marija Gavran 50 KM

ZA MISIJE I GLADNE U BURUNDIU:

Bono Bošnjak, Srednja Slatina 100 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U ZAMBII:

Marija Puhařić 40 kn

ZA MISIJE I GLADNE U KAMERUNU:

R. M., Sarajevo 150 KM

ZA MISIJE I GLADNE U KENIJI:

Marijana Sablić 50 kn

ZA MISIJE I GLADNE U TANZANIJI:

Robert Skejčić 150 kn + 150 kn

ZA MISIJI KISONGO U TANZANIJI:

Mate Čavar, Široki Brijeg 30 KM * župa Uznesenja BDM Sarajevo-Stup 217,45 KM i 50,30 KN * župa Katedrala-Sarajevo 500 EUR * mons. Ivo Tomašević 100 EUR * župa sv. Josipa Zenica 300 KM

ZA MISIJE I GLADNE U UGANDI:

Anka Bošnjak, Mostar 30 KM * sestre Kćeri Božje ljubavi, Travnik 50 EUR * Bono Bošnjak, Srednja Slatina 100 CHF * Kata Nikolić, Sarajevo 200 USD * T. K., Vogošća 100 KN * Anka Bošnjak, Mostar 30 KM * Matija Knežević 50 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U NIGERII:

Domagoj Kužić 235 kn

ZA MISIJE I GLADNE U KENIJI:

Marijana Sablić 50 kn

ZA MISIJE I GLADNE U EKVADORU:

Ivan Bošnjak 100 kn + 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA SALOMONSKIM OTOCIMA:

Vilma 100 kn * Ljubica Šijaković 200 kn * Anka i Damir Lončar 100 kn

ZA SVETE MISE U MISIJAMA:

Ruža Stjepanović 2.000 kn * Gordana Vidoš 2.000 kn * Vilma 100 kn * Marta i Nikola Tolić 600 kn * Župa Sućuraj 5.000 kn * Župa Boraja 5.300 kn

ZA MASLINOVE GRANČICE:

Župa Donja Dubrava 490 kn * Župa sv. Vid 460 kn

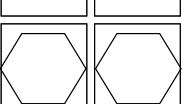
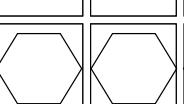
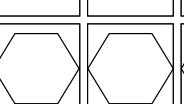
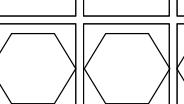
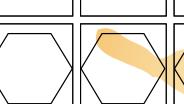
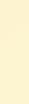
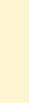
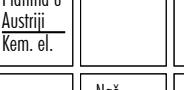
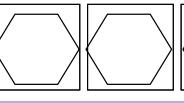
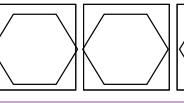
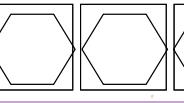
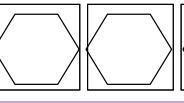
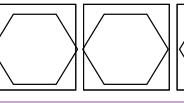
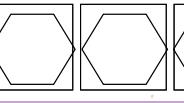
ZA AKCIJA MIVU - MISIJSKA VOZILA:

Župa sv. Mihaela, Gračani 1.740 kn * Župa Donja Kupčina 1.200 kn * Ana Valjak 100 kn * Ante Perko 100 kn * Anton Starčević 30 kn * Antun Javor 50 kn * Ika Batur 100 kn * Blaženka Ponjavić 50 kn * Dragan Genda 400 kn * Dražen Šantić 100 kn * Dubravka Kasana 30 kn * Dušan Škoda 40 kn * Elsa Scoz Blažević 50 kn * Horvat Andrija 20 kn * Ivanica Baraćić 200 kn * Karitas župa Kotoriba 100 kn * Katica Volarić 30 kn * Luca Kasipović 100 kn * Marija Nada Vujnović 50 kn * Dražen Mazalin 20 kn * N. N. 100 kn * N. N. 927,60 kn * N. N. 580 kn * Pero Petanjak 50 kn * Sanja Rajković 10 kn * Tonka Goleš 30 kn * Transporti Jukić d.o.o. 1.000 kn * Ljiljana Vasilj 200 kn * Vesela Bezmalinović 100 kn * Vlasta Kolombo 10 kn * Zadarska nadbiskupija 1.800 kn * Župa Kraljice Svetе Krune 400 kn * Župa Presvetog Trojstva, Pitomača 100 kn * Župa Pridraga 620 kn * Župa Rodenja Marijina, Labin 550 kn * Župa Smilčić 600 kn * Župa sv. Leopold B. Mandić, Koprivnica 1.000 kn * Župa Vojnić 200 kn * Župa Vrbanja 500 kn * N. N. Sarajevo 500 KM

POŠTANSKE MARKICE I TELEFONSKE KARTICE:

N. N., Vrgorac, Nikola Simonetti * Karmela Raić * Verka Mačić * Župa sv. Ivana Krst. – Rijeka * Lucija Dančević Sočak * Tanja Tomić * Branka Penzar * Vlč. Stjepan Benko

	Najviše biće	Obje	Mjesto u Franc.	Zamje- nica	Mjesto u Iranu	Trijem (tur.)	Uzvisivati	IJS	Grčko slovo	Oranica	E		Ruda				
Dan Djela svetog djelatnista																	 Rimski 1000 Mali
Oglesi														 Zamjen. Inter. Labour Organi.			
Čin u vojski									 Zrakoplov Medikament								
	Vrsta alkohola								 Planina u Austriji Kem. el.								
	Vodik				 Opušak Pas				 Naš (eng.) Papiga								
		Klin Matej							 Prema IJ								
	Nebeska tijela								 Litra Prvo slovo								
	Bogo- javljenje															Autor: R. Zovko	

Rješenja iz prošloga broja: PAULINE MARIE JARICOT, MISIJSKA

